

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **I. L.**, zast. Mgr. Zuzanou Candigliota, advokátkou, Burešova 615/6, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2017, čj. KUKHK-7471/DS/2017/Er, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 7. 2019, čj. 30 A 72/2017-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2016 uznal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona, jehož se žalobce dopustil tím, že dne 25. 5. 2016 řidič vozidla zn. Citroen, jehož je žalobce provozovatelem, při jeho řízení překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy. Tím jeho řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za tato protiprávní jednání byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017 zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce podal žalobu, kterou krajský soud rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti ve znění jejího doplnění namítl, že krajský soud nesprávně posoudil námitky, které se týkaly náležitostí omluvy stěžovatele ke stanovenému termínu k seznámení se s podklady rozhodnutí městského úřadu a přiměřenosti výše částky určené výzvou podle § 125h odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu.

[5] Stěžovatel uvedl, že městský úřad včas informoval o své zdravotní indispozici, která mu znemožnila výkon procesních práv. V době, kdy probíhalo správní řízení, postihly stěžovatele zdravotní obtíže, pro které již byl v minulosti dvakrát operován. Na základě vyšetření ze dne 23. 11. 2016 byl stěžovatel dne 25. 11. 2016 operován a z nemocnice byl propuštěn dne 29. 11. 2016. Ještě před převozem do nemocnice (v pátek 25. 11. 2016) stihl stěžovatel nadiktovat a podepsat dopis adresovaný městskému úřadu, kterým jej informoval o své akutní zdravotní indispozici. Tento dopis podala manželka stěžovatele k poštovní přepravě následující pracovní den (pondělí 28. 11. 2016), tedy den před propuštěním stěžovatele do domácího ošetřování. Přestože stěžovatel své tvrzení o zdravotním stavu nedoložil, městský úřad jeho omluvu akceptoval a bez dalšího stanovil novou lhůtu do 19. 12. 2019.

[6] Dále stěžovatel tvrdil, že mu při pooperační konzultaci lékař doporučil, aby se vyvaroval fyzické námahy, cestování autem či delšího sezení po dobu nejméně 4 až 6 týdnů s tím, že doba do úplného zhojení je individuální; při opakovaných operacích bývá rekonvalescence zpravidla delší. Dne 10. 2. 2019 informoval stěžovatel městský úřad o tom, že dobu trvání zdravotní indispozice znemožňující cestování na delší vzdálenost není zatím možné určit a navrhl, aby v zájmu rychlejšího vyřízení byla věc předána správnímu orgánu v Liberci. Stěžovatel zdůraznil, že tímto dopisem, v němž uvedl konkrétní diagnózu, vyjádřil svou ochotu dostavit se k správnímu orgánu, jakmile to jeho zdravotní stav umožní. Stěžovatel má tedy za prokázané, že i v tomto případě jednal s městským úřadem náležitě a bez obstrukcí. Na jeho návrh však městský úřad nijak nereagoval a dne 19. 12. 2016 ve věci rozhodl.

[7] Postupem městského úřadu však byly porušeny základní zásady správního řízení dle správního řádu. Jestliže městský úřad po první žádosti stěžovatele ze dne 25. 11. 2016 nevyžadoval její doplnění o patřičnou lékařskou zprávu potvrzující jeho zdravotní indispozici a tento nedostatek konstatoval až ve svém rozhodnutí, nelze toto pochybení klást k tíži stěžovatele. Byl to zejména městský úřad, který měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu (nedoložení lékařské zprávy mohlo být považováno za tzv. „jinou vadu“ podání), což plyne zejména ze zásady uvedené v § 4 odst. 2 správního řádu. Svým postupem městský úřad porušil též zásady správního řízení dle § 2 odst. 3, § 4 odst. 1 správního řádu. Pokud poté krajský soud konstatoval, že stěžovatel mohl svoji situaci řešit „např. prostřednictvím svého zástupce či vyžádat si kopii spisu od správního orgánu dle zákona č. 106/ 1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“, musel si být této možnosti zajisté vědom i městský úřad a stěžovatele na tuto možnost upozornit.

[8] Stěžovatel v této souvislosti argumentoval též zásadou legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť dne 10. 12. 2016 podal už druhou omluvu s žádostí o zrušení stanovené lhůty, tj. lhůty do 19. 12. 2016) a stanovení lhůty nové. Stěžovatel tak měl legitimní očekávání, že akceptoval-li městský úřad jeho první omluvu, bude mu postačovat i druhá a podrobnější (včetně uvedení diagnózy) omluva (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41, a ze dne 27. 4. 2017, čj. 4 As 86/2016 - 38, a nález Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02).

pokračování

[9] Stěžovatel uvedl, že v rozporu s § 38 odst. 1 správního řádu nemohl využít svého práva nahlédnout do správního spisu, neboť mu to nedovoloval jeho závažný zdravotní stav. Tím, že mu správní orgány neumožnily nahlédnout do spisu (čehož se stěžovatel snažil domoci právě návrhem na postoupení řízení správnímu orgánu v místě svého bydliště, na což správní orgán nereagoval a vydal rozhodnutí), bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces (čl. 36 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[10] Stěžovatel vytkl krajskému soudu překvapivost jeho poukazu na možnost vycházek stěžovatele a na absenci průkazu pracovní neschopnosti. Krajský soud se totiž nezabýval skutečným omezením jeho pohyblivosti ve spojení se vzdáleností místa jeho trvalého pobytu. Průkaz pracovní neschopnosti pak nebyl pro stěžovatele potřebný, neboť je osobou samostatně výdělečně činnou.

[11] Stěžovatel opakovaně zdůraznil, že s městským úřadem komunikoval bez zbytečných průtahů. Za jeho protiprávní jednání mu nehrozila žádná citelná sankce a neměl motivaci k obstrukcím.

[12] Dále stěžovatel namítl, že druhou žalobní námitkou byl napaden postup správního orgánu I. stupně, který podle § 125h odst. 1, 2 zákona o silničním provozu výzvou určil stěžovateli k úhradě částku 1 000 Kč, tj. částku v maximální možné výši odpovídající povaze daného přestupku. Obsahem této žalobní námitky však nebylo srovnávání výše sankce stanovené ve výzvě k uhrazení stanovené částky s výší rozhodnutím uložené sankce, jak mylně interpretoval krajský soud, ale libovůle městského úřadu, který při stanovení této částky ve výzvě k úhradě zvolil „*maximální možnou sankci*“, aniž by přitom vzal v potaz závažnost protiprávního jednání a přihlédl současně i k tomu, že s vozidlem stěžovatele byl spáchán historicky první přestupek. Zákonem vyžadovanou zásadu přiměřenosti sankce městský úřad respektoval až ve správním řízení, kdy ji také ve svém rozhodnutí náležitě odůvodnil.

[13] Stěžovatel je ovšem přesvědčen, že zásadou přiměřenosti sankce a splnění účelu trestu byl správní orgán vázán již při určení částky ve výzvě k jejímu uhrazení. V této souvislosti stěžovatel odkázal na metodický pokyn Ministerstva dopravy čj. 8/2013-160-OST/5, který podle stěžovatelových informací ostatní správní orgány respektují. Z uvedeného stěžovatel dovozuje cílenou snahu městského úřadu zprostředkovat co možná nejvyšší příjem do svého rozpočtu a upozadit zákonem sledovaný účel trestání. Stěžovatel tedy svou žalobní námitkou žádal krajský soud o přezkoumání, zda se městský úřad systematicky nedopouští zneužívání správního uvážení tím, že využívá svěřených pravomocí primárně k jinému účelu, než je účel sledovaný zákonem. To by dle názoru stěžovatele mělo rovněž vliv na zákonnost daného správního řízení. V tomto smyslu se krajský soud s námitkou stěžovatele řádně nevypořádal.

[14] Stěžovatel navrhl, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] NSS se nejprve zabýval námitkou, podle níž se krajský soud řádně nevypořádal s žalobní námitkou, že při určení sankce ve výzvě k jejímu uhrazení postupoval městský úřad v rozporu se zásadami přiměřenosti sankce a splnění účelu trestu.

[18] Podle § 125h odst. 1 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2 a totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.

[19] Podle názoru NSS se krajský soud s touto žalobní námitkou vypořádal řádně a přesvědčivě. Přílehlavě s ohledem na její formulaci v žalobě poukázal na to, že stěžovatel „se ve svých úvahách mylí, když zaměňuje určenou částku 1 000 Kč ve výzvě správního orgánu ze dne 3. 8. 2016 k jejímu uhrazení dle § 125h odst. 1 ZPPK s pokutou za přestupek a srovnává ji s výší pokuty stanovené ve správním řízení o žalobcově správním deliktu.“ Úvahy stěžovatele o cíleném naplňování rozpočtu městského úřadu a jeho snaze o „přezkoumání“ tohoto údajného úmyslného jednání městského úřadu za situace, kdy sám stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje, že městský úřad ve správním řízení a rozhodnutí ze dne 20. 12. 2016 respektoval zásadu přiměřenosti sankce a náležitě ji odůvodnil, nejsou pro rozhodnutí v této věci relevantní. Ze žaloby i kasační stížnosti stěžovatele totiž plyne, že touto argumentací nenapadá rozhodnutí správních orgánů (resp. krajského soudu) v této věci, ale pouze výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, resp. jakési domnělé „nekalé úmysly“ městského úřadu. Uvedená výzva není předmětem tohoto řízení a z povahy věci nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu.

[20] Stěžovatel dále namítal porušení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť se nemohl seznámit s podklady rozhodnutí.

[21] Ze správního spisu vyplývá, že písemností ze dne 9. 11. 2016 městský úřad po podaném odporu proti příkazu vyrozuměl stěžovatele o pokračování správního řízení a o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 29. 11. 2016. Současně městský úřad poučil stěžovatele o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nejpozději do 6. 12. 2016. Dne 29. 11. 2016, kdy byly prováděny důkazy mimo ústní jednání, doručil stěžovatel městskému úřadu žádost (datovanou dnem 25. 11. 2016), v níž z důvodu svého zdravotního stavu požádal o stanovení nové lhůty k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Svá tvrzení o špatném zdravotním stavu stěžovatel nijak nedoložil. Městský úřad stěžovateli přesto vyhověl a stanovil mu pro seznámení se s podklady rozhodnutí novou lhůtu, a to do dne 19. 12. 2016 (písemnost městského úřadu ze dne 29. 11. 2016). V žádosti, která byla městskému úřadu doručena dne 13. 12. 2016, stěžovatel městskému úřadu vytkl, že mu stanovil novou lhůtu, „aniž by respektoval trvající překážku v mé účasti na procesu dokazování, která trvá i nadále“. Stěžovatel v této souvislosti též namítl, že městský úřad jej krátí na jeho právech účastníka řízení, a požádal o zrušení stanovené lhůty. Své onemocnění stěžovatel specifikoval příslušným číselným označením a navrhl, aby věc byla podle § 131 odst. 5 správního řádu postoupena věcně příslušnému správnímu orgánu v místě jeho trvalého pobytu. Ani tato žádost stěžovatele nebyla ničím doložena (např. lékařská zpráva apod.), městský úřad jí nevyhověl a dne 20. 12. 2016 ve věci rozhodl.

[22] V prvé řadě NSS konstatuje, že podání stěžovatele nebyla omluvami z ústního jednání (judikaturou k těmto omluvám stěžovatel v kasační stížnosti argumentuje), ale žádostmi stěžovatele o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí. Mezi omluvou z ústního jednání a žádostí o prodloužení lhůty je třeba s ohledem na jejich povahu rozlišovat a judikaturu

pokračování

vztahující se k omluvám z ústního jednání lze vztáhnout na projednávanou věc jen přiměřeně. Správní orgán ovšem může ve věci rozhodnout v případech, v nichž je rozhodováno bez konání ústního jednání, pouze tehdy, pokud měl obviněný (v této věci stěžovatel) reálnou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu).

[23] Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.

[24] Podle § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.

[25] Jakkoli je možné podle § 39 odst. 1 správního řádu určit usnesením lhůtu k provedení jakéhokoli úkonu v řízení, není to vždy nezbytné. Tak není třeba tuto lhůtu stanovit usnesením právě v případě poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V těchto případech se většinou v praxi o této možnosti účastník vyrozumí výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim; ve výzvě je účastníku poskytnuta lhůta, v níž tak má učinit. To platí tím spíše, že v tomto případě správnímu orgánu zákon formu usnesení neukládá (§ 76 odst. 1 správního řádu). Jak plyne z výše uvedené rekapitulace správního spisu, bylo takto postupováno i v nyní projednávané věci. I v těchto případech ovšem může účastník požádat o prodloužení lhůty.

[26] Na prodloužení lhůty ovšem není nárok, správní orgán jí nemusí vyhovět. Je přitom jen logické, že je výlučně věcí účastníka, který o prodloužení lhůty žádá, aby tvrdil důvody, o které svou žádost opírá, a doložil je. Zákon nestanoví, jak by měla náležitá žádost o prodloužení lhůty vypadat. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o důvodnou žádost, přísluší správnímu orgánu. Jedná se o jeho zákonné diskreční oprávnění (ve vztahu k omluvám z ústních jednání srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 10. 2007, čj. 4 As 4/2007 - 3, nebo ze dne 30. 5. 2008, čj. 2 As 16/2008 - 41; závěry k diskrečnímu oprávnění správního orgánu jsou přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc). Toto hodnocení provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro první prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí, již nemusí být dostatečný i pro její další prodloužení.

[27] Na uvedeném nic nemění ani závěry uvedené v stěžovatelem citovaném rozsudku čj. 2 As 16/2008 - 41 (a další jím citované judikatuře), který se ovšem týká omluv z ústního jednání, podle nichž akceptoval-li správní orgán dosavadní omluvy jako náležité, zakládá to dobrou víru na straně účastníka (obviněného), že takto bude správní orgán postupovat i nadále. Tyto závěry však nelze bez dalšího paušalizovat, neboť vždy záleží na konkrétních okolnostech té které věci, což ostatně vyplývá i z citovaného rozsudku. Uvedené platí tím spíše pro posouzení žádosti o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí.

[28] NSS konstatuje, že vzhledem ke smyslu zákona se za důvodnou žádost o prodloužení lhůty (nejen k seznámení se s podklady rozhodnutí) bude považovat taková, která bude podepřena vážnými a prokázanými důvody, které skutečně znemožňují v určené lhůtě provést příslušné úkony. Těmito důvody mohou být např. prokázaná hospitalizace nebo jiné skutečnosti prokazatelně zamezující pohybu osoby, a tedy znemožňující dostavit se na místo daného úkonu (např. seznámení se s podklady rozhodnutí, nahlédnutí do správního spisu atd.)

[29] Není přitom povinností správního orgánu, aby zvláště žadatele o prodloužení lhůty vyzýval k doplnění této žádosti, popř. k prokázání v žádosti tvrzených skutečností. V této věci nebylo ani povinností městského úřadu, aby odstraňoval vady žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty postupem podle § 45 odst. 2 správního řádu. Toto ustanovení se vztahuje k podání žádosti dle § 44 správního řádu, kterou se zahajuje řízení, nikoli „pouhé“ žádosti o prodloužení lhůty. Krajský soud též příležitostně konstatoval, že ze žádosti stěžovatele bylo zjevné, kdo je činí, které věci se týkají a co stěžovatel navrhuje; nebyl tedy ani důvod k postupu podle § 37 odst. 3 s. ř. s. Nejpozději v odvolacím řízení byl rovněž stěžovatel z rozhodnutí městského úřadu, jak bylo výše citováno, seznámen také s tím, že ke svým žádostem měl doložit *„průkazný doklad, který by prokazoval nemožnost dostavení se ke seznámení se spisovým materiálem“*.

[30] Na základě zjištěného skutkového stavu nemůže NSS postup městského úřadu vyhodnotit jinak, než že postupoval ve vztahu ke stěžovateli s vysokou mírou vstřícnosti tak, aby mu umožnil uplatňovat jeho práva a oprávněné zájmy. Městský úřad akceptoval první stěžovatelovu žádost o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí, přestože stěžovatel svá tvrzení o zdravotním stavu nijak nedoložil, a stanovil mu novou lhůtu. Stěžovatel však ani důvody své následující (druhé) žádosti ničím neprokázal. NSS souhlasí se závěry krajského soudu, že za tohoto stavu nebylo překvapivé, že městský úřad po marném uplynutí i druhé stanovené lhůty pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci rozhodl.

[31] Krajský soud v této souvislosti též příležitostně poukázal na skutečnost, že stěžovatel svá tvrzení o svém zdravotním stavu nedoložil ani v odvolacím řízení. Teprve k žalobě stěžovatel připojil propouštěcí zprávu z Krajské nemocnice Liberec ze dne 29. 11. 2016, z které však nevyplývá, že by byl stěžovatel natolik omezen, aby se nemohl k městskému úřadu do dne 19. 12. 2016 dostavit, jak správně dovodil již krajský soud. Neobstojí v této souvislosti námitka, že stěžovatel je osobou samostatně výdělečně činnou a průkaz pracovní neschopnosti, který jako příklad uváděl krajský soud, nikdy k ničemu nepotřeboval. Svá tvrzení mohl stěžovatel prokázat i jinak, např. potvrzením lékaře, z něhož by bylo zřejmé, že se nemůže k městskému úřadu (resp. žalovanému) dostavit; důkazní břemeno v tomto směru leželo jen na stěžovateli. Správní orgány ani krajský soud nemohou z povahy věci jen na základě tvrzení stěžovatele vyhodnocovat jeho zdravotní stav a omezení s ním spojená – to je otázka především medicínská.

[32] Tvrzení stěžovatele o důvodnosti jeho žádostí o prodloužení lhůty k seznámení se s podklady rozhodnutí zůstala v celém správním řízení i v řízení před krajským soudem neprokázaná. A to přesto, že důvody, pro které městský úřad nevyhověl jeho druhé žádosti o prodloužení lhůty, musely být stěžovateli známy již z rozhodnutí městského úřadu - *„Provozovatel vozidla ani v tomto druhém písemném vyjádření nesdělil správnímu orgánu předpokládaný možný termín, ani správnímu orgánu ani tentokrát nedoložil žádný průkazný doklad, který by prokazoval nemožnost dostavení se ke seznámení se spisovým materiálem a vyjádření se k podkladům rozhodnutí.“*; jak správně uvedl již krajský soud.

[33] V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že ani v řízení o správním deliktu (stejně jako v řízení o přestupku) se neuplatní koncentrace řízení dle § 82 odst. 4 věty první správního řádu, která umožňuje jen omezené uplatnění nových skutečností a důkazních návrhů v odvolacím řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2020, čj. 10 Azs 271/2019 - 28). Byl-li by tedy účastník řízení případně zkrácen městským úřadem na nějakém svém právu, bylo možné v odvolacím řízení tuto vadu odstranit, resp. stěžovatel měl v odvolacím řízení možnost své pochybení, které se týkalo neprokázání nemožnosti se dostavit k seznámení s podklady rozhodnutí, napravit.

pokračování

[34] S ohledem na to, že stěžovatel neprokázal (v řízení před správními orgány ani krajským soudem), že by mu zdravotní stav bránil v tom, aby se dostavil k městskému úřadu či žalovanému, lze konstatovat, že s podklady rozhodnutí se mohl stěžovatel seznámit i v průběhu řízení o odvolání a též v době od doručení rozhodnutí městského úřadu do uplynutí lhůty pro podání odvolání, a to nahlédnutím do spisu. S právem na seznámení se s podklady rozhodnutí úzce souvisí také právo vyjádřit se k těmto podkladům a právo navrhnout důkazy. Všechna tato práva mohl stěžovatel neomezeně uplatňovat i v řízení o odvolání. Uvedené platí také pro stěžovatelem namítanou nemožnost seznámit se s obsahem spisu, které je úzce spojeno se seznámením se s podklady rozhodnutí.

[35] Stěžovatel konečně namítal, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť městský úřad nereagoval na jeho návrh na postoupení řízení správnímu orgánu v místě jeho bydliště.

[36] Dle § 131 odst. 5 správního řádu rozhoduje správní orgán usnesením o postoupení věci z důvodu vhodnosti. Z tohoto ustanovení plyne, že správní orgán vydá o návrhu účastníka řízení na delegaci vhodnou formální rozhodnutí (usnesení) pouze tehdy, jestliže návrhu vyhoví a rozhodne o postoupení věci. V případě, že návrhu nevyhoví, se formální rozhodnutí nevydává, neboť to zákon nestanoví (viz rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013 - 28).

[37] NSS konstatuje, že již žalovaný dal stěžovateli v tomto směru za pravdu, avšak současně dovodil, že stěžovatel neprokázal svůj zdravotní stav, který by mu bránil dostavit se k městskému úřadu. Dále konstatoval, že je věcí správního orgánu, zda k postoupení věci z důvodu vhodnosti přistoupí, a uzavřel, že v projednávané věci pro její postoupení i z důvodu vhodnosti nebyly dány důvody, přičemž pochybení městského úřadu nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Touto otázkou se zabýval také krajský soud, který zdůraznil, že návrh na postoupení věci podal stěžovatel z důvodu vhodnosti dle § 131 odst. 5 správního řádu, přičemž tak učinil až po skončení dokazování a těsně před vydáním rozhodnutí ve věci. Za této situace, kdy již byl zjištěn skutkový stav věci, nelze dle krajského soudu o vhodnosti postoupení věci hovořit.

[38] Není sporné, že městský úřad pochybil, pokud stěžovatele před vydáním rozhodnutím neuvědomil o tom, že jeho návrh na delegaci vhodnou nevyhoví, resp. se alespoň v odůvodnění svého rozhodnutí s tímto návrhem nelyžoval. Jinou otázkou ovšem je, zda toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů a krajského soudu. NSS se shoduje se závěry žalovaného a krajského soudu, že pochybení městského úřadu tento důsledek mít nemohlo. Za situace, kdy stěžovatel neprokázal důvodnost svých žádostí o stanovení dalších lhůt pro seznámení se s podklady rozhodnutí (resp. nahlédnutí do správního spisu), je zjevné, že neprokázal ani vhodnost postoupení věci z důvodu svého zdravotního stavu, a to navíc až v době, kdy dokazování bylo ze strany městského úřadu skončeno a řízení se nacházelo těsně před vydáním meritorního rozhodnutí.

[39] Aniž by chtěl NSS jakkoli snižovat vážnost zdravotního stavu stěžovatele, nelze též přehlédnout, že stěžovatel se žádným způsobem nepokusil v řízení před správními orgány ani soudy zpochybnit správnost samotného hmotněprávního posouzení věci správními orgány. Za tohoto stavu (a při zohlednění jednoduchého skutkového děje správního deliktu) tedy ani nelze dovodit, že by stěžovatelem vytýkaná údajná procesní pochybení vůbec mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správních orgánů, resp. krajského soudu. Samotná obrana procesních práv, aniž by stěžovatel namítal a doložil pochybení týkající se meritorního posouzení věci, nemůže v daném případě bez dalšího vést ke zrušení napadeného rozsudku,

popř. rozhodnutí správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. 5 As 291/2016 - 34).

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[41] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. listopadu 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu